

[Udenrigsministeren.]

og derfor sagde jeg også i folketinget, at Danmark udtrykkeligt har erklæret, at vi ikke var stemt for sanktioner.

Som det ærede medlem hr. Elgaard sagde, havde Danmark taget afstand fra sanktioner. Vi var ikke stemt for, at sådanne blev bragt i anvendelse den 30. januar, og vi har heller ikke i dag givet tilslutning til sanktioner. Men vi vil stå frit overfor dette spørgsmål, og derfor var det, at vi udtrykkeligt slog fast på forhånd, at den omstændighed, at vi stemte for nedsættelse af udvalget for yderligere foranstaltninger, hverken betød, at vi i givet fald ville anbefale sanktioner, eller at vi ville være villige til at stemme for sanktioner i plenarforsamlingen. På dette standpunkt står regeringen den dag i dag, og det vil vi gøre, så længe de to nationer, der bevirkede, at regeringen den 30. januar tog afstand fra sanktioner, nemlig faren for at svække forligsbestræbelserne, og at vi ikke betragter sanktioner som egnede til at bringe fjendtlighederne til standsning, stadig gør sig gældende. Noget sådant foreligger ikke i dag og kommer måske aldrig til at foreligge. Beslutningen om våbenembargo har, som jeg har påvist, intet at gøre med spørgsmålet om sanktioner i almindelig betydning, og jeg har kun af hensyn til fremtidige eventualiteter fundet det nødvendigt at fremsætte disse udtalelser.

Men krigen i Korea går videre. Hvor længe skal den vare, hvorledes er udsigterne? Det er vanskeligt at danne sig nogen begrundet opfattelse heraf med de efterretninger, der står til vor rådighed. Men een ting er sikkert: De Forenede Nationer er besluttet på at holde ud, således at angrebs handlingen ikke skal betale sig. Og den frygt, man en overgang kunne nære med hensyn til muligheden derfor, har heldigvis været stadigt svindende. Der er al mulig grund for de nationer, der ikke selv med tropper deltager i denne kamp, til at værdsætte de ofre, som ikke mindst De Forenede Stater og Storbritannien har bragt og stadig bringer i den hårde strid.

Mæglingsbestræbelserne vil imidlertid fortsættes, og den dag kommer vel, hvor også de, der endnu ikke vil lytte til fredens toner, indser, at der er intet at vinde ved denne krig. De Forenede Nationers mål står fast: et frit og selvbestemmende Korea. Helst ser FN et samlet Korea, men også her må selvbestemmelsesretten have det afgørende ord. Måske går vejen til freden en dag over en deling af Korea, men det skal ikke vi, men det koreanske folk selv bestemme.

En af de begivenheder, der i den seneste tid har gjort mest indtryk på verdensopinionen, er udskiftningen af den øverstkommanderende for De Forenede Nationers styrker i Korea, general MacArthur. Jeg ønsker ikke at knytte nogen detalieret kommentar til denne begivenhed, men finder anledning til at fremhæve, at afskedigelsen ikke kan betragtes som et svaghestegn for De Forenede Nationer. Den effektive modstand, FN's styrker i Korea i den sidste tid har ydet mod den voldsomme offensiv, der nu er sat i gang nordfra, har tydeligt vist, at både FN-styrkernes organisation og moral såvel under MacArthur som under hans efterfølger er fuldtud tilfredsstillende. General MacArthurs militære fortjenester vil ingen bestride, men heller ikke tror jeg, at der i Europa vil være uenighed om, at hans holdning indebar en farlig mulighed for modsætninger indenfor De Forenede Nationer. Men hvad man nu end kan mene om generalens fjernelse, har den set fra et politisk synspunkt kun kunnet bidrage til yderligere at gøre De Forenede Nationers freds vilje klar og til at vise, hvor ansvaret for en stranding af mæglingsbestræbelserne ligger. Dette ansvar ligger visselig ikke hos den organisation, der gang på gang ikke alene i ord, men også i gerning har vist, at man kun søger en hurtig afslutning af fjendtlighederne og umiddelbart derefter et praktisk og effektivt forsøg på at tilvejebringe en endelig fred, den fred, som først og fremmest det hårdt ramte koreanske folk har hårdt brug for.

Krigen i Korea er et led i billedet, der viser verden i en farlig urotilstand. Den afspænding, som verden længes imod, er der endnu i dag intet tegn på, man kunne snarere sige tværtimod. Begivenhederne i Iran omkring oliespørgsmålet har ført søgelyset hen på et af de andre steder i verden, hvor muligheder for en konflikt er tilstede. Det vil ikke være vanskeligt også at finde andre punkter og andre problemer, der i sig indebærer muligheder for en yderligere skærpe af spændingen. Der er ingen grund til at vente, at den nærmeste fremtid vil give begrundelse for, at et omslag er forestående. Der er al mulig grund for demokratiets verden til at fortsætte og øge bestræbelserne for at styrke sit forsvar og sin evne til at imødegå alle eventualiteter. Det er trods alt berettiget at sige, at den indsats, som her allerede er blevet øvet, har haft sin gavnlige virkning og berettiger os til trods alt at bevare troen på, at katastrofen kan undgås.

Forsvarsbestræbelserne er virkelige fredsbestræbelser, fordi de ophæver den farlige